

Sygn. akt IV CSK 132/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. Oddziału w O.
przy uczestnictwie J.B. i M.B.

o wpis hipoteki,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania M.B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w O.

z dnia 24 października 2016 r., sygn. akt IX Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. stwierdza, że każdy uczestnik postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w O. adwokat – J. K. D. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej uczestniczce postępowania z urzędu.**

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania – M.B. złożyła skargę kasacyjną na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 24 października 2016 r., w którym oddalono apelację tej uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia

30 sierpnia 2016 r. W postanowieniu tym utrzymano w mocy wpis hipoteki przymusowej z dnia 9 czerwca 2014 r. (k.157 akt sprawy).

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca stwierdziła, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż powoływanie w niej naruszenia prawa materialnego i procesowego doprowadziły do wydania błędnego rozstrzygnięcia (s. 4-5 skargi).

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Po analizie treści uzasadnienia postanowień obu Sądów meriti, treści skargi kasacyjnej i zawartej w nich prawnej motywacji o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz treści odpowiedzi na skargę (k. 225 i n. akt sprawy), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie wieczystoksięgowej o wpis hipoteki przymusowej nie nastąpiła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga kasacyjna nie jest bowiem, wbrew stanowisku skarżącej uczestniczki postępowania oczywiście uzasadniona. Należy wyjaśnić, że kwestia „doręczenia uczestniczkę informacji o ustawowym tytule wykonawczym” podniesiona została w postępowaniu kasacyjnym, nie podnoszono jej natomiast w postępowaniu apelacyjnym (k. 168 i n. akt sprawy). W aktach sprawy znajduje się wniosek uczestniczki postępowania z dnia 23 czerwca 2016 r. o „wgląd do dokumentu księgi wieczystej” oraz oświadczenie tejże uczestniczki o zapoznaniu się z tymi dokumentami (k. 142). Oznacza to, że uczestniczka jeszcze przed merytorycznym zapoznaniem wniosku zapoznała się także m.in. z tytułami wykonawczymi dołączonymi do wniosku (k. 113 i n. akt sprawy). Ostatecznie uczestniczka zwróciła się o „wydanie kserokopii wszystkich akt wykonawczych ZUS” i takie kserokopie otrzymała (k. 163 v akt sprawy).

Sąd Okręgowy trafnie wskazał na obowiązujący stan prawny pozwalający ustanowić hipotekę przymusową we wszystkich nieruchomościach dłużnika ZUS w celu zabezpieczenia należności z tytułu składek. Hipoteka taka może być ustanowiona także na odpowiednich składnikach majątku małżonka dłużnika, stanowiących zarówno jego majątek odrębny, jak i majątkiem wspólny dłużnika

i jego małżonka (art. 26 ust. 3, art. 26 ust. 3a, art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.; art. 29 § 1 Ordynacji podatkowej).

Jeżeli wnioskodawca dołączył do wniosku tytuły wykonawcze (jak wskazano wcześniej, znane uczestniczące postępowania), nieruchomości objęta księgą wieczystą wskazana we wniosku mogła być objęta wnioskowanym zabezpieczeniem hipotecznym, to samo sformułowanie wniosku ZUS (por. s. 111 v, potrzymane po wezwaniu z dnia 15 maja 2014 r., k. 135 akt) nie mogło stanowić zasadniczej przeszkody w ustanowieniu hipoteki przymusowej właśnie na nieruchomości stanowiącej obecnie majątek osobisty uczestniczki – żony dłużnika ZUS. Intencją wnioskodawcy było bowiem ustanowienie takiego zabezpieczenia niezależnie od prawnego statusu nieruchomości obciążonej.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 520 § 1 k.p.c. i §§ 2, 4, 11 rozporządzenia MS z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., nr 1714).